

בש"פ 1281/18 - מדינת ישראל נגד אבי כחלון, נועם כחלון, סמי בוגנים קעדאן, זאור ממדוב, יוסף טללה

בבית המשפט העליון

בש"פ 1281/18

לפני: כבוד השופטת י' וילנר

המבקשת: מדינת ישראל

נ ג ד

המשיבים:

1. אבי כחלון
2. נועם כחלון
3. סמי בוגנים קעדאן
4. זאור ממדוב
5. יוסף טללה

בקשה שנייה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק סדר
הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים),
התשנ"ו-1996

תאריך הישיבה: י"ז באדר התשע"ח (4.3.2018)

בשם המבקשת: עו"ד חיים שויצר; עו"ד לילך כץ; עו"ד אריאלה בן אהרון

בשם המשיב 1: עו"ד מנחם רובינשטיין

בשם המשיב 2: עו"ד שרון קינן; עו"ד מורן ממליה

בשם המשיב 3: עו"ד אייל בסרגליק

בשם המשיב 4: עו"ד חיים אוחנה; עו"ד נס אוחנה

בשם המשיב 5: עו"ד משה יוחאי

החלטה

1. בקשה שנייה להארכת מעצרם של המשיבים ב-90 יום לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), החל מתאריך 24.2.2018, או עד למתן פסק דין בתפ"ח 58313-02-17 בבית משפט המחוזי בתל אביב-יפו, לפי המוקדם.

רקע והליכים קודמים

2. נגד המשיבים וכן נגד הנאשמים 7-6, הם הורי המשיבים 2-1, הוגש ביום 27.2.2017 כתב אישום המייחס להם פעילות פלילית במסגרת ארגון פשיעה. כתב האישום כולל 30 אישומים. האישום הראשון מייחס למשיבים 2-1 עבירות של עמידה בראש ארגון פשיעה, ולמשיב 3 עבירה של מנהל בארגון פשיעה. האישומים השני והשלישי עוסקים בהלבנת הון ומייחסים למשיבים 2-1 ו-4, וכן לנאשמים 7-6, עבירות ברמות חומרה שונות בתחום זה. האישום הרביעי מייחס למשיבים 5-4 עבירות של רצח וקשירת קשר לביצוע פשע (רצח). האישומים החמישי עד העשרים ותשעה מייחסים למשיבים עבירות שונות של סחיטה במסגרת ארגון פשיעה. האישום השלושים מייחס למשיבים עבירה של מרמה, עורמה ותחבולה.

3. מהמתואר בכתב האישום עולה כי החל משנת 2012 המשיבים וכן הנאשמים 7-6 היו מאוגדים בארגון פשיעה. המשיבים 2-1 הם אחים אשר עמדו בראש הארגון, המשיב 3 ניהל את הארגון והמשיבים 5-4 שימשו כאנשי ביצוע עיקריים וכן כגובים בארגון. ארגון זה התמקד בהלוואת כספים בריבית קצוצה וגביית הכספים בסחיטה תוך שימוש בכוח ובאיומים. כמו כן, על מנת להעלים את הרווחים שהתקבלו ביצע הארגון עבירות של הלבנת הון וכן עבירות מס. יתרה מכך, כפי שעולה מכתב האישום, המשיבים 5-4 קשרו קשר לגרום למותו של אדם אשר היה מעורב בקטטה עם חבר אחר באותו ארגון פשיעה. לשם כך, הגיעו המשיבים 5-4 למקום בו שהה אותו אדם, והמשיב 4 ירה בו וגרם למותו. בנוסף, לצורך גביית החובות, וכפי שמתואר באישומים החמישי עד העשרים ותשעה, ביצעו המשיבים מעשי סחיטה תוך שימוש באיומים ובכוח. כך למשל, ניפצו זגוגיות של מקום עבודתו של חייב, הכו חייבים באמצעות בעיטות, סטרו להם, וכן הכו חייב באמצעות אלה. זאת ועוד, מהמתואר באישום השמיני עולה כי המשיב 4 היכה את אחד החייבים וכאשר זה היה שוכב על הרצפה אחד מהגובים הטיל את מימיו עליו. יתרה מזאת, נעשה שימוש על-ידי המשיבים ברימוני הלם ובגז מדמיע לצורך ביצוע הסחיטה.

4. בד בבד עם הגשת כתב האישום נגד המשיבים, הוגשה בקשה למעצרם עד לתום ההליכים המשפטיים נגדם, וכן לקביעת תנאי שחרור בערובה ביחס לנאשמים 7-6. בו ביום התקיים דיון במסגרתו התבקשה דחייה על מנת להסדיר את

הייצוג של המשיבים. בהמשך לכך, נדחו מספר דיונים עד לחודש ספטמבר 2017 על מנת להסדיר את ייצוגם של המשיבים. כמו כן, הוציאה המשיבה תעודת חיסיון והיא הועברה להגנה עם חומרי חקירה נוספים בתחילת חודש ספטמבר 2017. בסוף חודש ספטמבר 2017 התקיים לבסוף דיון בבית המשפט המחוזי בבקשת המעצר אולם המשיבים ביקשו את דחיית הדיון לצורך לימוד חומר הראיות וכן טענו כי טרם קיבלו את מלוא החומר. משכך נקבע כי המשיבה תודיע עד ליום 1.10.2017 את לוח הזמנים להעברת מלוא חומר הראיות, ונקבע מועד תזכורת ומועד לדיון בראיות לכאורה בסמוך לאחר מכן.

ביום 1.10.2017 הודיעה המבקשת כי עיקר חומר החקירה המהותי הועבר להגנה וניתן לקיים דיון בבקשת המעצר. כמו כן הדגישה המבקשת כי החומרים החסרים אינם עומדים בבסיס התשתית הראייתית והם יועברו בהקדם. ביום 30.11.2017 התקיים דיון בראיות לכאורה במסגרתו טענו באי-כוח המשיבים כי הם אינם ערוכים לטעון מאחר שטרם נחשפו למלוא חומר החקירה. משכך, הורה בית המשפט המחוזי כי המבקשת תמציא את כל חומר החקירה עד ליום 13.12.2017. ביום 25.12.2017 התקיים דיון נוסף בראיות לכאורה, אף במסגרתו ביקשו באי-כוח המשיבים לדחות את הדיון משום שטרם קיבלו את מלוא חומר החקירה. בית המשפט המחוזי נעתר לבקשה ודחה את הדיון ליום 27.12.2017. בימים 27.12.2017, 22.1.2018 ו-8.2.2018 התקיימו דיונים בבקשת המעצר בשאלת קיומן של ראיות לכאורה, ובמסגרתם סיימה המבקשת לטעון טענותיה. בשלב זה, החלו טענות ההגנה ביחס לשאלת קיומן של ראיות לכאורה כאשר דיונים נוספים נקבעו לחודשים הקרובים, ועד סוף חודש מאי עתיד להסתיים שלב הטיעונים בבקשה למעצרו של המשיבים עד לתום ההליכים נגדם. הנה כי כן, בעת הזו, בחלוף למעלה משנה מעת מעצרו של המשיבים, טרם הוכרעה הבקשה.

ביני וביני, ביום 27.12.2017 הורה בית משפט זה (כב' השופט ע' ברון; בש"פ 8905/17), על הארכת מעצרו של המשיבים, בהסכמה, בתשעים יום החל מתאריך 27.11.2017, או עד למתן פסק דין בעניינם, לפי המוקדם.

מהלך העניינים בהליך העיקרי

5. כתב האישום הוקרא ביום 8.2.2017, ומאז נדחו כל הדיונים שנקבעו לשמיעת התיק בשל הצורך בהסדרת הייצוג ולשם קבלת מלוא חומר החקירה. בדיון שהתקיים ביום 22.1.2018 לצורך מתן מענה לכתב האישום ביקשו באי-כוח המשיבים לדחות את המענה לכתב האישום נוכח היקף החומר בתיק ובשל חומרי חקירה חדשים שהתקבלו. בית המשפט המחוזי נעתר חלקית לבקשה וקבע כי המענה לכתב האישום יידחה ליום 15.2.2018 בצמוד לטיעוני באי-כוח המשיבים בהליכי המעצר. כמו כן, נקבע כי הראיות בתיק יחלו להישמע בחודש ספטמבר 2018, בתדירות של שלושה ימים בשבוע. בדיון שנערך ביום 15.2.2018 כפרו המשיבים כפירה כללית באישומים, ובית המשפט המחוזי הודיע לצדדים כי הראיות בתיק יחלו להישמע בחודש ספטמבר 2018, בתדירות של שני ימים בשבוע, וכן הורה למשיבים להגיש הודעת כפירה מפורטת בכתב בתוך 75 ימים. בנוסף, נקבעה ישיבה ליום 14.6.2018.

טענות הצדדים

6. המבקשת טוענת כי המעשים המיוחסים למשיבים בכתב האישום מעידים על מסוכנותם הרבה. לטענתה, המשיבים פעלו לאורך מספר שנים באופן שיטתי והיררכי במסגרת ארגון פשיעה. פעולתם העבריינית באה לידי ביטוי באיומים אשר כללו פנייה לבנות זוגן של החייבים, וכן שימוש באלימות שכללה, בין היתר, זריקת רימוני הלם והתזת גז

עמוד 3

מדמיע. כמו כן המשיבים 4-5 קשרו קשר להמית אדם, בטבורה של עיר, באור יום וברחוב הומה אדם, ועקב מעשיהם נגרם מותו של אדם. בנוסף, טוענת המבקשת כי המסוכנות של המשיבים מתעצמת נוכח עברם הפלילי. כמו כן נטען כי מעשי הסחיטה המיוחסים למשיבים מקימים חשש להשפעה על עדים ושיבוש הליכי משפט המתחזק לאור מידת התחכום שאפיינה את הפעילות הפלילית המיוחסת למשיבים. המבקשת הוסיפה וטענה כי היא מודעת לכך שמקרה זה חריג מאוד בשל כך שטרם ניתנה החלטה בהליך המעצר ועקב העיכוב בהתקדמות בהליך העיקרי, אולם, לטענתה העיכוב נובע ממורכבותו והיקפו של התיק.

7. בדיון שנערך לפניי ביום 4.3.2018, התנגדו המשיבים לבקשה. בא-כוחו של המשיב 1 טען כי מדובר בתיק של סחיטה באיומים עליו הלבישו כסות של ארגון פשיעה. בנוסף, נטען כי המבקשת התעכבה מאוד בהעברת חומר הראיות, ואף בימים אלה העבירה חומר נוסף, וזאת לאחר שהצהירה כי לא קיימים חומרים נוספים. הסנגור הדגיש כי הצפי להכרעה בבקשה למעצר המשיבים עד תום ההליכים הוא בעוד חודשים רבים, ולמעשה המשיבים ישהו במעצר פרק זמן ארוך מאוד, מבלי שניתנה כל קביעה כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמתם. יתרה מכך, הוסיף הסנגור וטען כי הדיון בתיק העיקרי טרם החל וככל שתתקבל הבקשה למעצרם של המשיבים הם עתידים לשהות במעצר עד תום ההליכים המשפטיים נגדם במשך שנים. לעניין זה הדגיש הסנגור את היקפו העצום של התיק, הכולל כ-120 ארגוני חומר ראיות, ומעל 500 עדי תביעה. עוד נטען כי הסיכון הנשקף מהמשיב 1 אינו גבוה, וכן כי המעשים המתוארים בכתב האישום נעשו לפני זמן רב. יתרה מכך, נטען כי אף במקרים חמורים מהמקרה שלפנינו בית המשפט הורה על מעצר בפיקוח אלקטרוני או על שחרור לחלופת מעצר.

8. בא-כוחו של המשיב 2 הוסיף כי המשיבים עצורים כשנה ממועד הגשת כתב האישום והדרך עוד ארוכה בשים לב למועדי הדיונים הבאים בבקשה למעצר עד תום ההליכים. בנוסף, נטען כי המשיב 2 נאשם למעשה בתיקים שנחקרו בעבר ונסגרו. כן הדגיש אף הוא כי המבקשת ממשיכה להעביר חומר ראיות נוסף ואף לבצע השלמות חקירה, על אף שהתחייבה לפני בית המשפט כי כל החומר הועבר. כמו כן, נטען כי המעשים המיוחסים למשיב 2 אינם חמורים והם אינם כוללים עבירות של שימוש בכלי נשק ושיבוש חקירה ולא מיוחסת לו נסיבה מחמירה מיוחדת.

9. בא-כוחו של המשיב 3 הצטרף לדברים וטען אף הוא לעניין אי-העברת חומרי החקירה על-ידי המבקשת, וכן כי עקב חלוף הזמן נקודת האיזון השתנתה ועל כן יש לשחרר את המשיבים לחלופת מעצר.

10. בא-כוחו של המשיב 4 טען כי העיכוב בהתקדמות ההליך מוטל לפתחה של המבקשת שלא העבירה את מלוא חומר החקירה. לטענתו, הוא אינו מסוגל לבצע את עבודתו כראוי בהעדרו של מלוא החומר. בנוסף, הדגיש כי מאחר שההליך העיקרי טרם החל ובשים לב להיקף החומר ולמספר העדים, ההליך עתיד להתנהל עוד זמן רב.

11. בא-כוחו של המשיב 5 טען אף הוא שלא היה באפשרותו לטעון לעניין הראיות לכאורה מבלי שכל חומר הראיות הונח לפניו. כמו כן, טען כי במקרים חמורים מהמקרה שלפנינו, הורה בית המשפט על קבלת תסקיר מעצר נוכח התמשכות ההליכים.

דיון והכרעה

12. לאחר שעיינתי בכל החומר הרלבנטי, ושמעתי את באי-כוח הצדדים בדיון שהתקיים לפניי הגעתי למסקנה, לא בלי התלבטות, כי דין הבקשה להתקבל.

13. כידוע, במסגרת בקשה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק המעצרים, על בית המשפט לאזן בין זכותו של הנאשם לחירות לבין שמירה על ביטחון הציבור ותקינות ההליך הפלילי. לשם כך, יש להביא בחשבון, בין היתר, את פרק הזמן אשר חלף מאז נעצר הנאשם, קצב התקדמות ההליך, המסוכנות הנשקפת מן הנאשם, חומרת העבירה המיוחסת לו, וכן את החשש משיבוש הליכי משפט והמלטות הנאשם מאימת הדין. ככל שתקופת המעצר מתארכת, נעה נקודת האיזון לעבר זכותו של הנאשם לחירות. בתוך כך, ובשים לב למכלול השיקולים הללו, ישוב ויבחן בית המשפט את האפשרות להשיג את מטרת המעצר בדרך של חלופת מעצר (ראו: בש"פ 4084/15 מדינת ישראל נ' דלו, פסקה 8 (25.6.2015); בש"פ 5456/15 מדינת ישראל נ' רובין, פסקה 11 (17.8.2015); בש"פ 9394/17 מדינת ישראל נ' שמואל, פסקה 10 (7.12.2017); בש"פ 9567/17 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 8 (19.12.2017); בש"פ 10055/17 מדינת ישראל נ' כולי, פסקה 10 (1.1.2018)).

14. המקרה העומד לפתחנו חריג ושונה הוא מהארכת מעצר רגילה בהתאם לסעיף 62 לחוק המעצרים, בכך שהבקשה דן הוגשה עוד בטרם ניתנה החלטה בדבר מעצרו של המשיבים עד תום ההליכים. על מקרה מעין זה כבר נפסק כי לא אליו כוון המנגנון של הארכת המעצר הקבוע בחוק המעצרים וכי קיים קושי להשלים עם מציאות שכזו (בש"פ 4910/17 מדינת ישראל נ' סולמי, פסקה 7 והאסמכתאות שם (29.6.2017) בש"פ 1087/18 מדינת ישראל נ' פוגל, פסקה 23 (1.3.2018) (להלן: עניין פוגל)). כמו כן, נפסק כי על בית משפט הדן בבקשה למעצרו של אדם עד תום ההליכים המשפטיים נגדו מוטלת החובה לקבל החלטה בבקשה בתוך זמן סביר ולעיתים אף על בסיס עיקר חומר הראיות (בש"פ 2580/16 מדינת ישראל נ' וואהל, פסקה 33 (12.4.2016)).

15. בענייננו, משחלפה שנה מיום מעצרו של המשיבים מבלי שניתנה החלטה בבקשה למעצרו עד תום ההליכים נגדם, קיים קושי של ממש להיעתר לבקשת המדינה להאריך את מעצרו בתשעים יום נוספים. בהקשר זה יודגש כי איני סבורה שהאחריות להימשכות ההליכים במקרה זה מונחת לפתחם של המשיבים, שכן בצדק טענו באי-כוחם כי הם אינם יכולים למלא את תפקידם באופן מיטבי כל עוד אין בידם את כלל חומר החקירה הרלוונטי.

16. ואולם, בית משפט זה כבר נדרש בעבר להכרעה בבקשות להארכת מעצר בנסיבות בהן טרם ניתנה החלטה בבקשה למעצר עד תום ההליכים. במקרים אלו, נפסק כי לצורך ההכרעה בבקשה להארכת המעצר – ולצורך זה בלבד – ניתן להניח כי בידי המבקשת מצויות ראיות לכאורה להוכחת המיוחס לנאשם (עניין פוגל, פסקה 23 והאסמכתא שם). משכך, וחרף הקושי הממשי שבמצב דברים זה, אעבור לבחון את אמות המידה להארכת מעצר בהתאם לסעיף 62 לחוק המעצרים.

17. המעשים המיוחסים למשיבים חמורים ביותר. המשיבים 1-2 נאשמים בין היתר בכך שהם עומדים בראש ארגון פשע, והמשיב 3 נאשם כי הוא מנהל באותו הארגון. כמו כן, מואשמים המשיבים בעשרות מקרי סחיטה במסגרתם אף התבצע שימוש בכוח ובאימים, ואף תוך שימוש ברימוני הלבם ובגז מדמיע בין היתר לשם סחיטה וגביית הכספים שניתנו כהלוואות בריבית קצוצה. מעשים אלה מעידים לכאורה על מסוכנותם הרבה של המשיבים. בנוסף, על מנת להעלים את הרווחים שהתקבלו ביצע הארגון עבירות של הלבנת הון וכן עבירות מס, שעל מסוכנותם כבר ציינתי בעבר כי היא "אינה נופלת בהכרח ממסוכנות הנובעת מעבירות אלימות פיזית אך בשל כך שהעבירות המיוחסות להם בוצעו בכוח העט ולא

בכוח הזרוע" (בש"פ 9394/17 מדינת ישראל נ' שמואל, פסקה 12 (7.12.2017)). בנוסף, מהמשיבים 4-5, המואשמים גם בביצוע עבירת הרצח, נשקפת לכאורה מסוכנות רבה במיוחד עקב המעשים המיוחסים להם, כאשר על מסוכנותה הרבה של עבירת הרצח אין צורך להכביר במילים והיא מהעבירות החמורות בספר החוקים (ראו: בש"פ 1363/18 מדינת ישראל נ' טחימר, פסקה 10 (21.2.2018)).

18. בנסיבות אלה, וחרף היעדרה של הכרעה בבקשה למעצרים של המשיבים עד לתום ההליכים נגדם, בהביאי את מכלול השיקולים הרלוונטיים לעת הזו, הגעתי לכלל מסקנה כי בנקודת הזמן הנוכחית, טרם הוסטה נקודת האיזון לכיוון חירותם של המשיבים. במקרה הנדון, לאור המסוכנות הגבוהה הלכאורית המיוחסת למשיבים לנוכח המעשים המיוחסים להם, אני סבורה כי האינטרס בשמירה על שלומו וביטחונו של הציבור גובר על האינטרס של המשיבים לחירות, ומחייב הישארותם של המשיבים בשלב זה במעצר.

19. לצד זאת, ועל אף שלצורך ההכרעה בבקשה שלפניי הנחתי כי בידי המבקשת ישנן ראיות לכאורה להוכחת האישומים המיוחסים למשיבים, ברור כי משך הזמן שחלף מעת מעצרים של המשיבים ועד היום כשטרם ניתנה החלטה בבקשה למעצרים עד תום ההליכים נגדם חורג מזמן סביר. משכך, על בית המשפט המחוזי לעשות מאמץ מיוחד על מנת להביא להכרעה מהירה בבקשה. לצורך כך, ראוי כי הדיונים שנקבעו לסיום שמיעת הטיעונים בבקשה למעצרים של המשיבים עד לתום ההליכים נגדם יוקדמו ככל האפשר, וכי הכרעה בבקשה תינתן בהקדם האפשרי.

20. סוף דבר: אני מורה על הארכת מעצרים של המשיבים ב-90 ימים החל מתאריך 24.2.2018, או עד למתן פסק דין בתפ"ח 58313-02-17 בבית משפט המחוזי בתל אביב-יפו, לפי המוקדם.

ניתנה היום, כ"ד באדר התשע"ח (11.3.2018).

ש ו פ ט ת